

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ (Ματθ. 25, 14-30)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Σερζιανά, στις 5/2/1989)

Όχι μόνο τεμπελιά, αλλά και θρασύτητα

Τα λόγια του Ευαγγελίου είναι η μεγαλύτερη σοφία στον κόσμο. Όποιος τα αναζητεί, τα μελετάει και προσπαθεί να τα βάλει στο νου και στην καρδιά του, αποκτά σοφία πνευματική, η οποία του δίνει ειρήνη και χαρά. Και όπως όλοι το ξέρουμε, αυτά είναι τόσο πολύτιμα πράγματα, που δεν αγοράζονται ούτε με όλα τα πλούτη του κόσμου.

Σήμερα διαβάσαμε μια ωραία περικοπή, η οποία μας μιλάει για το τι μας δίνει και τι ζητά από μας ο Χριστός. Ακούσατε τι έλεγε; Κάποιος, δηλαδή ο Θεός - παραβολικά μιλάει εδώ ο Χριστός - είχε πολλά πλούτη και τα έδωσε στους δούλους του. Στον ένα έδωσε πέντε τάλαντα. Σε ένα άλλο έδωσε δυό, και σε ένα άλλο έδωσε ένα τάλαντο. Και τους είπε: «Εργαστείτε όπως θέλετε, εμπορευτείτε τα. Όταν γυρίσω, θα σας ζητήσω λογαριασμό. Πότε θα γυρίσω, δικό μου θέμα. Εσείς, στρωθείτε στη δουλειά». Πραγματικά, έφυγε ο Κύριος και γύρισε μετά από καιρό. Κάλεσε τους δούλους Του να δει τι έγινε με τα χρήματά του.

Παρουσιάστηκε ο πρώτος και του λέει: «Πέντε τάλαντα μου έδωσες, δούλεψα, τα αξιοποίησα, τα έκανα δέκα, τα διπλασίασα. Πάρτα Κύριε, δικά σου είναι. Και εγώ καλά έζησα αξιοποιώντας τα χρήματά σου. Σε ευχαριστώ».

Ήρθε και εκείνος που πήρε τα δυό τάλαντα. Και εκείνος τα διπλασίασε, τα έκανα τέσσερα. Τα παρέδωσε και αυτός στον Κύριο. Ο Κύριος επαίνεσε και τους δύο, λέγοντας στον καθένα: «Ευ, δούλε αγαθέ και πιστέ!» «Μπράβο, καλέ μου άνθρωπε, καλέ μου δούλε» - «καλέ μου συνεργάτη», θα λέγαμε σήμερα. «Σε λίγα ήσουν έμπιστος, σε πολλά θα σε καταστήσω. Έλα μαζί μου για πάντα. «Είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου».

Πήγε και ο άλλος, που είχε πάρει το ένα τάλαντο και είπε: «Κύριε, εγώ σε έχω καταλάβει. Είσαι άνθρωπος που μαζεύεις χωρίς να σπείρεις και αποκτάς χωρίς να κοπιάζεις. Με τον ιδρώτα μου ήθελες να πλουτίσεις; Μου έδωσες το τάλαντο, να το δουλέψω, για να έχεις εσύ διπλάσια; Εγώ φοβήθηκα μήπως «πέσω έξω» στις δουλειές μου και βρω το μπελά μου. Γι' αυτό άνοιξα μια

τρύπα στην γη, έβαλα μέσα το τάλαντό σου, και τώρα που μου το ζήτησες το ξέθαψα και σου το έφερα. Ορίστε τα χρήματά σου».

Του απάντησε ο Κύριος: «Δούλε πονηρέ! Βρε παλιάνθρωπε, λες ότι με κατάλαβες για σκληρό άνθρωπο, που εκμεταλλεύομαι τον ιδρώτα των άλλων. Αλλά γιατί τότε, αφού με ζωγράφισες έτσι μέσα σου, δεν έβαλες τα χρήματά μου στην τράπεζα, να πάρω τουλάχιστον τον τόκο;»

«Πάρτε του το τάλαντο, είπε ο Κύριος, και δώστε το σε εκείνον που πήρε πέντε και τα έκανε δέκα. Και αυτόν πετάχτε τον στο σκότος το εξώτερο, τιμωρείστε τον».

Πώς χρησιμοποιείς τα δώρα του Θεού;

Ας εξηγήσουμε την παραβολή. Ο Θεός είναι Πατέρας μας. Και λέγεται Πατέρας μας, γιατί είναι απέναντί μας γεμάτος στοργή και τρυφερότητα. Όταν έφτιαξε τον άνθρωπο, και όταν φτιάχνει τον κάθε άνθρωπο, του δίνει μερικά τάλαντα, σε άλλον περισσότερα και σε άλλον λιγότερα.

Ποιά είναι τα πολλά τάλαντα; Τα πολλά τάλαντα που έχουν μερικοί, είναι μια σπάνια εξυπνάδα, για παράδειγμα. Οι περισσότεροι πάντως, έχουμε αρκετά τάλαντα. Μερικοί έχουν λιγότερα. Αλλά όλοι έχουμε πάρει πολλά δώρα από τον Θεό. Ας δούμε τώρα, γιατί μας έδωσε ο Θεός τα τάλαντα αυτά. Απάντηση: Για να τα χρησιμοποιήσουμε για το καλό.

Ποιό είναι το καλό; Πρώτα από όλα η τήρηση του θελήματος του Θεού. Όταν ένας άνθρωπος αγωνίζεται να αξιοποιήσει τα τάλαντά του, για το θέλημα του Θεού, πώς σκέπτεται; Έχω γερά τα πόδια μου! Μου τα έδωσε ο Θεός, όχι για να κλωτσάω τους άλλους αλλά για να βαδίζω. Και να πηγαίνω πού;

Μερικοί περπατούν, αλλά τρέχουν για αισχροτήτες και για πονηριές. Βέβαια ο ίδιος κόπος είναι να περπατήσεις για να κάνεις το κακό, και για να κάνεις το καλό. Για να πας στο κέντρο διασκέδασης ή σε αισχρότερους τόπους και για να πας στην εκκλησία.

Αλλά λένε οι άγιοι πατέρες: «Όταν βαδίζεις για να πας σε κάποιο τόπο αμαρτίας, έρχεται από πίσω σου ο διάβολος και μετράει τα βήματά σου, για να φανερώσει με λεπτομέρεια την αμαρτία σου την ημέρα του θανάτου σου. Και όταν πηγαίνεις για να κάνεις το καλό, για την Εκκλησία, σε ακολουθεί Άγγελος και μετράει τα βήματά σου, για να σε πληρώσει ο Θεός για τον κόπο σου, για το κάθε σου βήμα».

Διαβάζουμε στο «Γεροντικό» -ένα ωραίο, πνευματικό βιβλίο της εκκλησίας μας- ότι ένας Άγιος πήγαινε να κάνει κάποια καλή πράξη, να βοηθήσει ένα άλλο άνθρωπο. Αλλά καθώς περπατούσε, χτύπησε το πόδι του σε μια πέτρα και το δάχτυλο πληγώθηκε και έβγαζε αίμα. Φυσικά, όταν γίνει κάτι τέτοιο πονάει ο άνθρωπος. Έκατσε λοιπόν ο καλός οδοιπόρος, και από τον πόνο του άρχισε να κλαίει. Αλλά τότε στάθηκε δίπλα του Άγγελος Κυρίου και του είπε: «Γιατί κλαις; Από την στιγμή που άρχισες να περπατάς, για να κάνεις το καλό, έρχομαι από πίσω σου και μετράω τα βήματά σου». Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο άνθρωπος εκείνος, σηκώθηκε γεμάτος χαρά και ενθουσιασμό και είπε: «Θεέ μου, δεν μπορούσε να ήταν σε διπλάσια απόσταση ο τόπος που θα πήγαινα;».

Καλότυχοι οι άνθρωποι που περπατούν και κουράζονται και ιδρώνουν για την προσευχή και την Εκκλησία. Γιατί άλλο είναι να κάνω τεμπέλικα το σταυρό μου καθισμένος στην πολυθρόνα μου και άλλο το κοπιάζω για να ασπαστώ την εικόνα του Χριστού στην Εκκλησία, να σταθώ όρθιος εκεί και να πάρω την ευλογία από τη θεία Λειτουργία. Ίσως είναι δύσκολη η πορεία προς την Εκκλησία, αλλά τι μεγάλο μισθό έχει ο κόπος αυτός!

Ευαγγέλιο ή εφημερίδες;

Μας έδωσε ο Θεός τα χέρια. Μας τα έδωσε, πρώτα από όλα, για να κάνουμε τον Σταυρό μας. Με το Σταυρό ευλογούμε τον εαυτό μας και επικαλούμεθα την χάρη και την δύναμη του Χριστού επάνω μας, γιατί ο σταυρός είναι η χάρη και η δύναμη του Χριστού. Για σκεφθείτε τώρα, αντί να κάνουμε τον σταυρό μας, να μουντζώνουμε. Τι είναι η μούντζα; Είναι δαιμονικό πράγμα, το αντίθετο από την ευλογία. Και ο απερίσκεπτος άνθρωπος, τη θεωρεί αστείο πράγμα. Μαγικό πράγμα είναι η μούντζα. Να μη την κάνουμε ποτέ στην ζωή μας. Δεν είναι απλώς περιφρόνηση, είναι κάτι το δαιμονικό. Μη μολύνουμε τα χέρια μας με την πράξη αυτή.

Στις άγιες εικόνες, ζωγραφίζουμε τους Αγίους έτσι ώστε να φαίνονται τα χέρια τους ακόμη και όταν δεν απεικονίζεται ολόκληρο το σώμα τους. Γιατί; Γιατί τα περισσότερα καλά έργα, με τα οποία αγιάζεται και σώζεται ο άνθρωπος, γίνονται με τα χέρια. Ιδίως δε των αγίων ιερέων τα χέρια η εικόνα τα δείχνει πάντοτε να ευλογούν. Ας εκδηλώνουμε και εμείς με τα χέρια μας την καθαρότητα της καρδιάς μας και την καλή μας πνευματική πορεία.

Το στόμα, μας το έδωσε ο Θεός για να Τον δοξολογούμε και να λέμε την αλήθεια. Μας έδωσε μάτια, για να τα στρέφουμε πάντοτε στο καλό. Μας έδωσε καρδιά, για να αγαπάμε. Όχι να μισούμε. Ούτε να την κάνουμε

οικητήριο αισχρών επιθυμιών. Ποιούς να αγαπάμε; Τους πάντες, ακόμα και τους εχθρούς μας. Όταν τους αγαπάμε, και αυτοί αλλάζουν, διορθώνονται. Και μας έδωσε μυαλό ο Θεός, διάνοια, για να σκεφτόμαστε και να μελετάμε, πώς θα κάνουμε το καλό και πώς πρέπει να οικοδομήσουμε την ζωή μας. Το μυαλό μας πρέπει να το γεμίσουμε με τον λόγο Του.

Τι ωραίο πράγμα θα ήταν, αντί να διαβάζουμε εφημερίδες, να μελετούσαμε τον λόγο του Θεού! Μια ζωή ολόκληρη να διαβάζεις εφημερίδες, πού καταντάς; Μηδέν από μηδέν, μηδέν. Τι σοφία απόκτησες από τις εφημερίδες; Τι ωφέλεια πνευματική;

Πόσο προτιμότερο είναι να διαβάζει κανείς τον λόγο του Θεού και να γεμίζει ο νους του με αυτόν; Και μετά από τον νου να κατεβαίνει στην καρδιά και από εκεί να διοχετεύεται σε χέρια, πόδια, μάτια, αυτιά, στόμα, σε ολόκληρο τον εαυτό μας. Και έτσι να γεμίζει η ψυχή μας από ειρήνη και να ζούμε αναμάρτητα και καθαρά!

Τα ιερά λόγια του αγίου Ευαγγελίου, φωτίζουν την συνείδησή μας, και δεν ζούμε στο σκοτάδι, που ζουν κάποιοι, οι οποίοι ενώ έχουν όλα τα επίγεια αγαθά είναι, μέσα στα πλούτη τους, οι φτωχότεροι άνθρωποι του κόσμου, γιατί δεν έχουν τον Χριστό στην καρδιά τους.

Όποιος βρίσκεται κοντά στον Χριστό, έχει στην ψυχή του βαθιά και αναφαίρετη χαρά, ειρήνη και γαλήνη. Ζει τον Παράδεισο από αυτή την ζωή και ακολουθώντας τον Χριστό περιμένει με χαρά να φτάσει και στον άλλο παράδεισο, τον αιώνιο και τον ατελεύτητο, στην ένδοξη βασιλεία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Αμήν.-